

Arrest

**nr. 65 817 van 29 augustus 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 april 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 april 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 mei 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat F. AKYAZI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf. Op 1 december 2007 komt verzoeker naar België in het bezit zijnde van een Turks paspoort en een geldig visum type C.

Op 6 december 2007 legt verzoeker te Genk een aankomstverklaring af. Hij wordt toegelaten tot verblijf tot 8 februari 2008.

Op 11 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van zijn Belgische zoon. Op 14

september 2009 neemt de stad Genk een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten aangezien verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Deze beslissing wordt op diezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 5 oktober 2009 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van zijn Belgische zoon. (Op de aanvraag wordt verkeerdelijk "als bloedverwant in neerdalende lijn" aangekruist)

Op 24 maart 2010 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 17 januari 2011 wordt door verweerder aan de burgemeester van de stad Genk gevraagd om verzoeker te contacteren en hem op te dragen om binnen de 3 maanden een attest van het OCMW voor te leggen. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 16 februari 2011.

Op 17 maart 2011 wordt het door verzoeker neergelegde attest van het OCMW overgemaakt aan de verweerder. Uit dit attest blijkt dat verzoeker vanaf juli 2010 tot en met augustus 2010 een leefloon heeft ontvangen als samenwonende en van september 2010 tot op heden als alleenstaande.

Op 13 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 21 april 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

" (...)

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van C.,M.(...) geboren te Z.(...), op (...) en van Turkse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980; 'Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt'.

Aangezien uit het attest van het OCMW van Genk dd. 01.03.2011 blijkt dat betrokkene vanaf juli 2010 tot 'op heden en verder' een leefloon categorie samenwonende ontvangt, kan afgeleid worden dat de Belgische referentiepersoon, in functie van wie de aanvraag gebeurde, niet langer over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te nemen en te voorkomen dat hij ten laste valt van de openbare overheden.

Gelet op het feit dat betrokkene reeds meer dan drie maanden afhankelijk is van het OCMW, voldoet voornoemde niet meer aan de voorwaarden tot verblijf

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.

(...) "

2. Over de rechtspleging

Waar verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift stelt "om deze redenen, en alle andere, eventueel ambtshalve te doen gelden, onder alle voorbehoud en zonder enige nadelige erkenning", wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) erop dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Een nieuw middel kan enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen in de loop van de procedure wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift

omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Verzoeker kan zich aldus niet het recht voorbehouden alle andere middelen te doen gelden in de loop van de procedure.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift drie middelen aan. Gezien de verknochtheid van de aangevoerde middelen, zullen deze middelen samen worden behandeld.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht

Doordat verwerende partij stelt dat uit het feit dat verzoeker sinds juli 2010 een leefloon ontvangt van het OCMW, afgeleid dient te worden dat de zoon van verzoeker niet langer over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zou beschikken om verzoeker ten laste te nemen en te voorkomen dat hij ten laste valt van de openbare overheden.

Terwijl het feit dat verzoeker niet meer ten laste is van zijn zoon geen grond kan zijn tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker.

De voorwaarde van ‘ten laste’ geldt enkel voor het verleden, zijnde voor de periode vóór de aanvraag tot gezinshereniging en niet voor de toekomst.

Bijgevolg dient verzoeker niet ten laste meer te zijn van zijn Belgische zoon nadat hij in het bezit is gesteld van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op het moment van de aanvraag tot gezinshereniging, was verzoeker wel ten laste van zijn zoon. Verzoeker heeft aangetoond dat hij minstens 6 maanden vóór de aanvraag financieel werd ondersteund door zijn Belgische zoon.

De zoon van verzoeker beschikt wel degelijk over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert.

De heer C.C.(...) beschikt over een inkomen van ongeveer € 1.600 per maand. (stuk 2)

Enkel wanneer het gaat om een familielid van een economisch niet-actieve EU burger die langdurig een beroep doet op het OCMW, kan de verwerende partij het verblijfsrecht beëindigen.

In casu is dat niet van toepassing.

Dat verwerende partij dit heel gemakkelijk kan laten nagaan, maar dit toch niet heeft gedaan.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

In een tweede en derde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middelen zet verzoeker uiteen wat volgt:

"Verwerende partij, stelt in haar weigerende beslissing, dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, omdat verzoeker meer dan 3 maanden afhankelijk zou zijn van het OCMW.

Er werd duidelijk door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de situatie van verzoeker correct beoordeeld.

Evenmin werd zorgvuldig onderzoek verricht naar de financiële situatie van de zoon van verzoeker, zijnde de heer C.C.(...).

De zoon van verzoeker is ondertussen gehuwd en heeft zijn echtgenote te zijnen laste. (stuk 3)

Dat al deze gegevens gemakkelijk konden worden nagegaan door verwerende partij.

Verzoeker heeft medische problemen.

Hij is diabetespatiënt. (stuk 4) De zoon en de schoondochter hebben niet de mogelijkheid om te zorgen voor verzoeker.

Verzoeker is aangesloten bij het ziekenfonds Partena.

Dat evenwel verwerende partij daar totaal geen rekening mee heeft gehouden.

Verwerende partij heeft haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht onvoldoende nagekomen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat eveneens het redelijkheidsbeginsel werd geschonden, daar het niet verantwoord is verzoeker terug te laten sturen naar zijn land van herkomst, gezien zijn hoge leeftijd en ernstige ziekte.

Gedurende méér dan 2 jaar na zijn aankomst in België heeft verzoeker nooit een leefloon ontvangen van het OCMW. Hij is wegens zijn hoge leeftijd en gezondheidstoestand niet in staat om te werken.

Bovendien beschikt verzoeker over geen inkomen of onroerend goed in Turkije.

Dat het niet de bedoeling kan zijn om verzoeker in deze toestand aan zijn lot over te laten."

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

In zoverre verzoeker een schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel met name naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Tevens zet de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen uiteen, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet daar hij voor een periode van juli 2010 tot op heden en verder een leefloon ontvangt, zodat vaststaat dat hij ten laste valt van de openbare overheden en niet meer ten laste is van de Belgische referentiepersoon.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker meent echter dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoeker ontkent in zijn verzoekschrift niet dat hij gedurende een periode een leefloon heeft ontvangen doch stelt dat hieruit niet mag worden afgeleid dat zijn descendent over onvoldoende middelen beschikt om hem financieel te onderhouden. Bovendien meent verzoeker dat hij enkel in het verleden ten laste moest zijn van zijn zoon en niet in het heden of in de toekomst. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker kritiek heeft op de inhoud van de motivering, zodat hij hiermee doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering valt *in casu* op zijn minst samen met het onderzoek naar de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling over de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 7 november 2011, nr. 101.624).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 oktober 2009 een aanvraag tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn, heeft ingediend in toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° samengelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet en van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit. Dienaangaande diende verzoeker aan te tonen dat hij ten laste was van zijn zoon en dat zijn zoon, met Belgische nationaliteit, over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat verzoeker tijdens zijn verblijf in het Rijk ten laste zou vallen van de openbare overheden en tevens diende hij aan te tonen dat zijn zoon over een ziekteverzekering beschikte die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt.

Verzoeker lijkt hieraan te hebben voldaan aangezien hij op 24 maart 2010 in bezit werd gesteld van een F-kaart.

Evenwel wordt zijn verblijf op 13 april 2011 beëindigd in toepassing van artikel 54 van het vreemdelingenbesluit. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Voormelde bepaling verwijst naar artikel 42quater van de vreemdelingenwet. De relevante overweging van dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger

van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)

§ 5 De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan ”.

Overeenkomstig artikel 42^{quater}, § 5 van de vreemdelingenwet kan de minister of zijn gemachtigde zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Teneinde na te gaan of verzoeker nog steeds voldeed aan de voorwaarden voor het behoud van een verblijfsrecht heeft de gemachtigde van de staatssecretaris, binnen zijn controlebevoegdheid, aan de burgemeester van de stad Gent gevraagd om verzoeker uit te nodigen een attest van het OCMW voor te leggen waaruit blijkt dat hij niet ten laste is van het OCMW. Er wordt echter een attest van het OCMW overgemaakt waaruit blijkt dat verzoeker een leefloon ontvangt vanaf juli 2010 tot en met augustus 2010 als samenwonende en van september 2010 tot op heden als alleenstaande. Dit gegeven wordt evenmin betwist door verzoeker.

Uit de voormelde gegevens blijkt heel duidelijk dat verzoeker gedurende deze periode niet ten laste was van zijn referentiepersoon, maar wel ten laste was van de Belgische overheid, welke hem OCMW-steun heeft verleend. Deze vaststelling, dat verzoeker niet ten laste was van zijn referentiepersoon maar wel een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk volstaat om in toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, 5° van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen. De stellingen van verzoeker dat hij in Turkije niet over een inkomen of een onroerend goed beschikt, dat hij twee jaar niet ten laste is geweest van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, de aangevoerde medische problemen en het feit dat hij omwille van deze medische redenen en zijn leeftijd niet zelf kan gaan werken, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden voor het behoud van zijn verblijfsrecht en zijn *in casu* niet relevant.

Het betoog van verzoeker dat zijn zoon nog steeds over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt en dat hij de kans niet heeft gehad om dit aan te tonen / te bewijzen, doet evenmin afbreuk aan de voormelde vaststelling dat verzoeker niet meer ten laste is van zijn zoon, hetgeen de voorwaarde was voor het verkrijgen van zijn verblijfsrecht en ook voor het behoud van zijn verblijfsrecht. Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt immers dat de bloedverwanten in de opgaande lijn van een burger van de Unie aanspraak kunnen maken op een verblijfsrecht als ze ten laste zijn van de burger van de Unie, die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van o.m. artikel 40bis van de vreemdelingenwet ook van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen. Tevens stelt artikel 40ter van de vreemdelingenwet een bijkomende voorwaarde met name dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de bloedverwant in opgaande lijn tijdens zijn verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt. Uit de OCMW steunverlening blijkt duidelijk dat verzoeker tijdens zijn verblijf ten laste is gevallen van de openbare overheden, zodat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarde van het ten laste zijn, en zodoende de verwerende partij in alle redelijkheid heeft geoordeeld dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

De stelling van verzoeker dat hij enkel in het verleden ten laste moest zijn van zijn zoon kan niet worden bijgetreden. Artikel 42^{quater}, § 1, 5° van de vreemdelingenwet stelt duidelijk dat een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2° of 3° die een onredelijke belasting vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De stelling dat verzoeker niet meer ten laste is van zijn zoon en zodoende beroep doet op een leefloon van het OCMW toont aan dat verzoeker ten laste is van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat een voldoende vaststelling is om het verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen.

Waar verzoeker stelt dat geen feiten als bewezen mogen worden beschouwd zonder dat persoonlijk en direct inlichtingen worden gevraagd, stelt de Raad vast dat verzoeker geen belang heeft bij deze kritiek,

nu uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat aan verzoeker persoonlijk en direct inlichtingen werden gevraagd, met name dat hem werd gevraagd om een attest van het OCMW voor te leggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij niet ten laste valt van het OCMW.

Zoals blijkt uit het administratief dossier is de gemachtigde van de staatssecretaris uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en dit in alle redelijkheid. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de motiveringsplicht noch van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt door verzoeker aannemelijk gemaakt.

De middelen van verzoeker zijn ongegrond.

Ter terechtzitting ontwikkelt verzoeker een nieuw middel. Verzoeker verwijst naar een niet nader gepreciseerde veroordeling van het Europees hof waarbij de Belgische Staat veroordeeld werd voor het ontzeggen van een verblijfsrecht aan een vreemdeling die een Belgisch minderjarig kind ten laste heeft. Verzoeker stelt dat hij een Belgisch minderjarig kind ten laste heeft en dat de bestreden beslissing alleen al op dit punt dient vernietigd te worden.

De Raad veronderstelt dat verzoeker doelt op het arrest van het Europees Hof van Justitie in de zaak HvJ C34-09, Ruiz Zambrano, 2011.

Een nieuw middel kan echter enkel voor het eerst ontvankelijk worden opgeworpen ter terechtzitting wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt. Het door verzoeker ingeroepen middel raakt de openbare orde niet en verzoeker toont niet aan waarom hij dit middel niet in zijn verzoekschrift tot nietigverklaring heeft uiteengezet, derhalve is dit middel niet ontvankelijk.

Geheel ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dat hij een Belgisch minderjarig kind ten laste heeft en in het administratief dossier is hieromtrent geen enkele indicatie terug te vinden.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

mevr. A. VAN DOORSLAER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. VAN DOORSLAER

J. CAMU